

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

ZÁŘÍ 2024

374

121. výročí
POSVĚCENÍ SV. PROKOPA
22. září 2024

mši sv. celebruje

J. Em. Dominik kard. Duka

.....

9:30 slavnostní mše svatá

11:00 farní den –
setkání farníků
u dobrého
občerstvení s
programem
pro děti i
dospělé

15:30 Zakončení farního
dne

WWW.FARNOST-ZIZKOV.CZ

Milí farníci a přátelé,

tento měsíc je vždy spojen s památkami našich významných národních světců, a sice se sv. Ludmilou a sv. Václavem. Proto je to příležitost zastavit se nejdříve u významu života sv. Ludmily, která zásadním způsobem ovlivnila šíření křesťanské víry v našich zemích. Přijala sv. křest po svém manželovi Bořivojovi též od sv. Metoděje a v opravdové křesťanské víře vychovávala nejen své syny Spytihněva a Vratislava, ale i vnuka Václava. Nepřijala křest kvůli manželovi formálně, ale přijala víru celým srdcem a nechala se jí zcela proniknout, a proto se stala velmi autentickou svědkyní o Ježíši Kristu svým synům i vnukovi Václavovi. Můžeme říci, že nakonec i kvůli této své horlivosti a autenticitě ztratila život, když ji nechala zabít její snacha Drahomíra. Avšak z jednání a vlády sv. Václava je jasně vidět, že sv. Ludmila svou úlohu v předávání víry splnila, a napomohla tak k jejímu zakořenění a upevnění v našem národě. Předávání víry a svědectví autentického křesťanského života jsou i v dnešní době bezpodmínečně nutné pro znovuoobnovení křesťanského života v naší vlasti. Předávání víry je na prvním místě výhradním úkolem, povinností ale i privilegiem katolických rodičů, kteří při křtu dítěte slibují, že ho budou vychovávat podle Božího zákona a učit milovat Boha a bližního, jak nás to naučil náš Pán Ježíš Kristus. Dávají tedy slib před Bohem, ze kterého se budou jednou na věčnosti zodpovídat, jakým způsobem ho naplňovali a žili. Na druhém místě patří tato povinnost kmotrům a dále i prarodičům a všem ostatním v rodině, kteří přijali sv. křest a zavázali se tím, že se budou snažit žít za všech okolností a vždy podle Božího zákona a učení Církve. Nedávno jsem při přípravě katechumenů dostal otázku, proč když je tolik pokřtěných, tak málo lidí chodí do kostela? Ano, právě zde se velmi jasně ukazuje, nakolik člověk zná a bere svou víru vážně. Je mnoho těch, kteří jsou pokřtěni, ale vůbec o své víře nic nevědí a ani netuší, co to znamená být a žít jako křesťan. Pak je i logické, že nebudou svou víru praktikovat a tzn. chodit do kostela. Nevědí proč, neznají smysl. A zde je velmi slabé místo, které se dotýká předávání víry. Abych mohl víru předávat, a mohl tak obstat v základních odpovědích, které po mně budou žádat hledající, ale i děti a dospívající mládež, musím ji já osobně dobře znát. Sv. Ludmila si musela osvojit křesť. víru velmi dobře, protože ji předávala v době, kdy ještě zdaleka nebyla v našem národě pevně zakořeněná. Nesmí-

me podceňovat poznávání, a tedy i předávání víry, protože na tom stojí z velké části osud národa a Církve v naší vlasti. Každý křesťan, ale především rodiče, si tedy musí položit otázku, jak já usiluji o předávání víry svým dětem, jak na to dbám a za jak důležité to považuji? Druhým krokem je osobní život z víry a podle víry. Tedy jakou důležitost kladu na modlitbu, přijímání svátostí, především sv. zpovědi a účasti na mši sv. Stačí mně splnit „nedělní povinnost“, anebo si uvědomuji, že potřebuji čerpat intenzivněji z Božího pramene, který nám dal sám Ježíš Kristus, abychom vytrvali a zůstali věrní? Věrnost ve víře vedla sv. Ludmilu až k odevzdání života, ale za cenu získání života věčného. Inspiřujme se a prosme i my sv. Ludmilu, abychom přikládali výchově a předávání víry prioritní důležitost, a prosme za rodiče a všechny, kteří mají odpovědnost za děti a mládež, aby byli neohroženými svědky Ježíše Krista uprostřed světa.

K tomu vám všem žehná P. Vít

SLAVNOST VÝROČÍ POSVĚCENÍ FARNÍHO KOSTELA

Milí farníci,

Tento rok oslavíme již 121. výročí posvěcení našeho farního kostela sv. Prokopa při mši sv. **v neděli 22. 9. v 9.30**, kterou bude sloužit Dominik kardinál Duka, emeritní arcibiskup pražský. Konkrétní program je na plakátku na str. 2 a na farním webu.

Budu se na vás všechny těšit na setkání při mši sv. a všem vám přeji hojnost Boží přízně a požehnání.

P. Vít Uher, farář

Přihlašování dětí na náboženství pro školní rok 2024–2025

Prosím, aby rodiče již začali přihlašovat děti na náboženství. Přihlašování je možné na webových stránkách naší farnosti, nebo pokud to nestihnete, přijďte s dětmi na první hodinu a rovnou je přihlásíte. Náboženství předškolních dětí a 1. a 2. třídy začne **od úterý 10. září**. Náboženství pro 3. třídu a 4. - 8. třídu a pro 9. tř. a středoškolačky začne **od čtvrtka 19. září**. Všechny informace jsou na web. stránkách farnosti. Prosím, aby rodiče nezapomněli na slib, který dali při křtu dětí, že budou pečovat o křesťanskou výchovu svých dětí.

Veni Sancte (začátek školního roku)

Neděle 1. 9. v 9.30

Kostel sv. Prokopa

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 1. 9. (všechny kostely)

Zasedání pastorační rady farnosti

neděle 1. 9. v 19.15

Farní centrum

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

Od 1. září každou neděli od 18.00 ve farním centru u sv. Prokopa.

Mše sv. v Tridenteském ritu

Pondělí 2. 9. v 18.00 u sv. Rocha

Výstav Nejsvětější Sv. Oltární

Čtvrtek 5. 9. mše sv. 18.00 v kostele sv. Prokopa a následně tichá eucharistická adorace do 20.00.

Pobožnost prvních devíti sobot v měsíci

Od první soboty v září, tedy od 7. 9., bude vždy na první sobotu v měsíci po mši sv. pobožnost k Panně Marii.

Modlitební skupina vždy 2. středu v měsíci

Středa 11. 9. ve farním centru

Setkání ministrantů

Neděle 15. 9. v 16.00

Farní centrum

Úklid kostelů

Pátek 15. 9. od 15.00 v kostele sv. Rocha

Sobota 21. 9. mše sv. v 8.00 - sv. Prokop (výjimečně)

121. výročí posvěcení farního kostela sv. Prokopa a udělení sv. biřmování

Neděle 22. 9. 2024 mše sv. v 9.30 u sv. Prokopa. Celebruje Dominik kardinál Duka, emeritní arcibiskup pražský.

Slavnost sv. Václava

Sobota 28. 9. mše sv. v 8.00 kostel sv. Prokopa

Sbírka na církevní školství

neděle 29. 9. (všechny kostely)

Příprava na biřmování

Začne od ledna 2025. Prosím zájemce, aby se přihlašovali u faráře P. Víta Uhra nebo v sakristii kostela.

Duchovní obnova pro ženy

Sobota 5. 10. místo bude ještě upřesněno

Prosím o přihlášení do 21. 9.

VÝNATEK Z PROMLUVY
PIA XII.
K POLSKÝM REZIDENTŮM ŘÍMA
(30.9.1939)

Papež Pius XII. byl vikářem Kristovým za dob druhé světové války a řízení Církve završil roku 1959. Vzhledem k častým diskuzím ohledně role Církve v tomto období přinášíme u příležitosti 85. výročí napadení Polska nacistickým Německem proslov Pia XII. ke skupině polských rezidentů Říma.

Přišli jste pod vedením svého ctihodného kardinála primase a v doprovodu několika svých kněží, jako byste chtěli dosvědčit, že vaše tradiční náklonnost k vašim pastýřům, zástava vaší oddanosti Nejvyššímu Pastýři, neztratila nic pod úderem protivenství, která vás zasáhla, a nenechá se otrást těmi protivenstvími, která vás stále ohrožují.

Tisíce, statisíce ubohých lidských bytostí, jež trpí, jsou tělesnými nebo duševními oběťmi této války, před níž se veškeré Naše úsilí, jak víte, tak úporně, tak horlivě – ale bohužel tak marně – snažilo uchránit Evropu a svět. Množství uprchlíků a poutníků, všech těch, kteří už nemají vlast, nemají domov, se nyní míhá před Našima očima, vidinou panické hrůzy nebo bezútěšného zoufalství. Slyšíme srdcervoucí vzlyky matek a manželek, oplakávajících své milované, kteří padli na bitevním poli. Slyšíme zoufalý pláč tolika starých a nemohoucích lidí, kteří příliš často zůstávají zbaveni jakékoli pomoci, jakékoliv asistence, nářek a pláč malých dětí, které již nemají rodiče, pláč raněných a smrtelný chropot umírajících, kteří nebyli všichni účastníky bojů. Všechno jejich utrpení, všechnu jejich bídu, všechnu jejich žal si Sami přivlastňujeme. Papežova láska k Božím dětem totiž nezná hranic, nemá zábran. Všechny děti Církve jsou doma, když se shromáždí kolem svého společného Otce; všechny mají místo v jeho srdci.

Právě v dobách, kdy se zdá, že se Boží Prozřetelnost na čas skrývá, je krásné, záslužné a dobré v ni věřit! V neštěstích, která vás potkali, v těch, která ještě mohou přijít, nikdy nepřestávejte vidět tuto Prozřetelnost, která všechno řídí k cíli, která „se nikdy nemýlí ve svých rozhodnutích“, a která, když nechává své děti nést těžký kříž, nemá jiný cíl, než aby je připodobnila jejich milovanému Spasiteli, aby je blíže spojila s jeho vykupitelským dílem, a tím je učinila dražšími jeho Srdci. Stejně jako květiny vašich zemí, které pod silnou vrstvou zimního sněhu čekají na teplé závany jara, budete umět v důvěřivé modlitbě čekat na hodinu nebeské útěchy.

Neříkáme vám: „Osušte své slzy!“ Kristus, který plakal nad smrtí Lazara a nad zkázou jeho vlasti, shromáždí je, aby je jednou odměnil, slzy, které proléváte nad svými drahými mrtvými a nad tímto Polskem, které nechce zemřít. Pro křesťana, který zná nadpřirozenou cenu těchto perel, mohou mít slzy samy o sobě svou sladkost. A není navíc v každém z vás kousek duše vašeho nesmrtelného Chopina, jehož hudba dokázala zázrak, když z našich ubohých lidských slz udělala hlubokou a nevyčerpatelnou radost? Jestliže umění člověka může dojít tak daleko, kam až může dojít Boží moudrost a dobrota v umění utiшит naše nejniternější smutky?

Jako příslib nebeských milostí, které vám vyprošujeme, nejdražší synové a dcery, vám s vroucím srdcem udělujeme naše apoštolské požehnání. Toto Požehnání udělujeme všem dětem polského národa, a zvláště lidem, které má každý z vás ve svých myslích nebo ve svých vzpomínkách.

Ze života svatých

zpracovala
Mgr. Tereza Kahounová

SV. PIO Z PIETRELCINY

SVÁTEK 23. ZÁŘÍ

Na první dojem působil spíše odtažitě a přísně. Velikost otce Pia a jeho svatost nespočívají v jeho zázracích, četných uzdraveních, bilokacích, předpovídání budoucnosti nebo v dalších podivuhodných darech, které dostal pro dobro lidí, ale v jeho každodenním prostém životě. Ten byl velmi podobný životu každého člověka, plný starostí a utrpení, které však snášel s královskou důstojností opravdového Božího syna.

Jeho fyzické i morální utrpení bylo obrovské. Ale od chvíle, kdy Boží Syn Ježíš Kristus zemřel na kříži, utrpení se stalo pro křesťana cestou k nehynoucí slávě. Otec Pio krácel touto cestou vítězně, s láskyplnou trpělivostí a vydaností. Proto z něj právě utrpení učinilo velkého světce.

Ve všedním životě byl otec Pio normální člověk, tak jako všichni lidé měl své přednosti i nedostatky. Na první dojem působil spíše odtažitě a přísně, jako mnich středověkého stříhu, osamocенý veleduch, vzdálený světu. Když jste ho však měli možnost poznat zblízka, změnili jste názor. Objevili jste výjimečně dobrotivého člověka, vyznačujícího neuvěřitelnou lidskost, jíž si vás okamžitě získal.

Velký vtipálek. Měl horkokrevnou jižanskou povahu. Vyznačoval se též velkým smyslem pro humor, rád vyprávěl historiky k pobavení bratří. Snadno se rozhněval, ale rychle se z toho kál. Jevil se poněkud náladový, je však třeba připomenout, že byl nepřetržitě v obležení potřebných lidí – ne vždy příliš ohleduplných –, přičemž ho stále sužovaly četné fyzické i psychické bolesti. Každodenní intenzivní utrpení, které trvalo více než padesát let, se na jeho chování určitě promítlo. Většinou si otec Pio dokázal uchovat klid, přesto jste se u něj občas mohli setkat s výbuchem hněvu či spravedlivého rozhořčení. Mnohdy i vědomě – například při setkáních se zvědavci či nekajícími se „kajicníky“ ve zpovědnici.

Otec Pio byl i velký vtipálek. Rád si z přátel s láskou utahoval nebo jim vyprávěl anekdoty. Když trávil čas v zahradě se spolubratry a přáteli, často mohli zakusit jeho nadání pro vyprávění vtipů.

Carlo Campanini byl známý komik a profesionální vypravěč vtipů, který více než šedesát let rozesmával celou Itálii. Přesto mi opakovaně řekl, že se před otcem Piem cítil jako zelenáč.

„Byl by z něj skvělý komik“, říkával. A jednou to řekl i samotnému otci.

Otec mu s úsměvem odpověděl: „Synu můj, každý na tomto světě děláme šaška, jak nejlíp umíme, a to na místě, kam nás Pán postavil.“

Osočování a pomluvy. Všichni jeho životopisci se zmiňují o tělesných bolestech otce Pia – o otevřených ranách, které sužovaly jeho tělo, ale též o neustálých nemocech, které oslabovaly jeho tělesnou schránku. To všechno byly zajisté velké bolesti, ale ve srovnání s jeho morálním utrpením nebyly ničím.

Už od jeho vstupu do řehole ho mnozí spolubratři považovali za podvodníka. Za pouhou výmluvu pokládali jeho těžké nemoci, které ho nutily neustále měnit kláštery a trávit dlouhá období v rodné Pietrelcině. Tvrdili, že jen simuluje, aby se nemusel podřizovat klášterní kázní. Jednou dokonce jeho provinciál napsal dopis generálnímu představenému a žádal, aby otce Pia, který už byl tehdy knězem, vyloučil z řádu, protože není dobrým řeholníkem a svým jednáním pohoršuje ostatní. To bylo velmi tvrdé odsouzení, které určitě ztrápeným bratrem otřásl.

Největší poníženi - od církve. Ponížování a urážek ještě přibýlo, když dostal stigmata. Takzvané „Svaté oficium“ (dnešní Kongregace pro nauku víry) pětkrát zasáhlo a prohlásilo, že jeho rány jsou falešné a že si je otec Pio způsobil sám, aby klamal lidi. Tento rozsudek zveřejnil deník *Osservatore Romano*, což jsou oficiální noviny Svatého stolce, a poté ho přebralý noviny na celém světě. Těžko slovy vyjádřit velikost jeho tehdejšího utrpení a poníženi.

Ale otec Pio všechno trpělivě snášel a mlčel. Byl to jeho kříž. Strašlivý kříž! Co se při tom dělo v jeho srdci? Co prožíval, když se pak setkával s přáteli, se spolubratry, s rodinou, se svou maminkou? Dobře věděl, že o odsouzení církve všichni kolem vědí.

V životě otec Pia byla i klidnější období, během nichž byly tresty a omezení nařízené Svatým oficiem pozastavené. Nikdy však předchozí odsouzení otce Pia oficiálně neodvolali, zemřel odsouzen církví.

Dějiny církve jsou plné Božích zásahů. „Kdo chce jít za mnou, vezmi svůj kříž a následuj mě,“ píše se v evangeliu (srov. Lk 9,23). Otec Pio kráčel po celý život směrem na Kalvárii. Utrpení vzbuzuje u lidí běžně pohoršení, ale po Kristově smrti na kříži se stalo pro křesťany tajemstvím vykoupení. Pomohl mi to pochopit kardinál Giuseppe Siri, arcibiskup v Janově, jeden z mála církevních hodnostářů, kteří si otce Pia vždycky vážili. Po smrti otce Pia jsem ho navštívil, abych se ho zeptal, co považuje za hlavní poselství stigmatizovaného kněze pro lidi dnešní doby.

Mimo jiné mi řekl: „Stigmata otce Pia, která nosil téměř celý život, i jeho morální utrpení obrací pozornost lidí ke Kristovu tělu jakožto prostředku spásy. Kristus zemřel na kříži pro nás lidi a pro naši spásu. Na této pravdě, která je jednou z ústředních pravd křesťanství, stojí celá teologie vykoupení. Tato pravda je tak důležitá, že když na ni lidé někdy pozapomněli nebo se jí snažili všelijak překroutit, pokaždé zasáhl Bůh skrze události a zázraky. Dějiny církve jsou plné takových Božích zásahů, jejichž cílem bylo přitáhnout naši pozornost ke Kristovu tělu. Nejznámějším z těchto živoucích znamení Ukřížovaného je nepochybně otec Pio. Nosil na svém těle Kristovy rány půl století, aby ukázal, že utrpení není bezúčelné a absurdní, ale že je dodnes nástrojem vykoupení. Dává tím novou naději všem, kteří i v dnešní době pociťují palčivou nostalgii po Edenu, po ‚ztraceném ráji‘, nebo lépe řečeno, touží se vrátit do ‚Otcova domu‘.

Svou láskou ke Kristu a odvážným nesením kříže nám svatý Pio z Pietrelciny ukazuje cestu. Je to ta nejnáročnější cesta, jakou si umíme představit, ale zároveň jediná, která nezklame,“ uzavřel kardinál Siri.

Christologické tituly v Písmu: Boží Syn

ČÁST: 1

AUTOR: LADISLAV KLÍMA

V Novém zákoně nalézáme mnoho výrazů užitých pro Ježíše Krista, a možná jim nevěnujeme větší pozornost. Přesto mají hluboký teologický smysl a říkají nám, jak se Mistr z Galileje o sobě vyjadřoval, jak ho vnímali apoštolové, židovští náboženští vůdcové, samotný lid. Musíme si uvědomit, že Evangelia jsou psána s vědomím velikonočních událostí, a že evangelisté nepsali pouhý Ježíšův životopis, ale byli to věřící lidé, kteří svým dílem chtěli v určitých komunitách, pro něž psali, zvěstovat víru v jediného Spasitele a Vykupitele. Dovolujeme si Vám nabídnout seriál k tzv. christologickým titulům, který má usnadnit čtení Písma a docenění těchto výpovědí, jež pomáhaly prohloubit víru věřících.

První sepsané evangelium, které se společně s pramenem Ježíšových Logií (řečí) stalo základem pro další synoptická evangelia, je Markovo. Nejranější zmínku o postavě svatopisce nám zanechává kolem roku 130 biskup Papiáš z Hierapole, který o Markovi mluví jako o tlumočnickovi svatého Petra. Ve Skutcích apoštolů se skutečně s jistým Janem Markem setkáváme jako s tím, kdo doprovázel apoštola Pavla na jeho první misijní cestě. Toto jméno dále nacházíme v listech Filomenovi, Kolosanům a v druhém listu Timotejovi. V prvním Petrově listě nalézáme v páté kapitole: „(...) vás pozdravuje (...) Marek, můj (duchovní) syn.” Tedy indicie, že se Marek pohyboval se sv. Petrem, máme. Že by Marek pocházel z Palestiny, je spíše nepravděpodobné. V jeho evangeliu nacházíme velké množství geografických nepřesností, které by jako případný palestinský žid znal. Dále evangelium svědčí pro variantu, že jeho rodným jazykem byla řečtina. Proto se lze s velkou pravděpodobností domnívat, že Marek byl žid pocházející z diaspory, který psal pro řecky mluvící čtenáře – pohanokřesťany: překládal aramejské výrazy, vysvětloval židovské zvyklosti, užíval také četných latinismů z vojenského prostředí. Díky svědectví Klementa Alexandrijského je jako místo sepsání považován Řím. Doba sepsání musela být někdy po zničení Jeruzalémského chrámu na začátku roku 70 kvůli ozvěnám této události v 13. kapitole.

Marek klade důraz na to, aby představil Ježíše jako Božího Syna. Již na počátku evangelia je užito: „Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím.” O tom, že je Ježíš Boží Syn, vydává svědectví Bůh Otec při křtu v Jordánu a při proměnění. Dále o jeho Synovství ví démoni, Ježíš přitakává na otázku velekněze, jestli je Mesiáš, Syn Požehnaného. Ježíš o sobě mluví jako o Synovi v podobenství o zlých vinařích, nazývá Boha slovem „Abba”, což je důvěrné oslovení pro otce. Závěrem pohanský setník pod křížem dosvědčuje: „Tento člověk byl opravdu syn Boží!”

V prvé řadě nám evangelista představuje pravý Ježíšův původ, také to, že Ježíš je si vědom své identity, přesto zakazuje démonům o tom hovořit a zároveň se k tomuto titulu chová zdrženlivě. Nikdy o sobě přímo neřekne: „Jsem Syn Boží”. Znamená to,

že Ježíš s tímto titulem nesouhlasil? Nikoliv. Jen si musíme uvědomit, že oslovení bylo spojeno s triumfalisticko-mesiánským očekáváním. Židovský národ vyhlížel politického mesiáše, který vyžene nenáviděné okupanty – Římany a zavede království davidovského typu. Titul „Syn Boží” byl běžně v antickém orientu užíván pro krále, ať už se jednalo o adoptivní synovství po mezopotámském vzoru, nebo přímé synovství jako v případě faraonů v Egyptě. Římský císař byl rovněž nazýván „divi filius”. Proto když se s tímto označením pro předvelikonočního Ježíše setkáváme ze strany lidí, jedná se zpravidla o výpověď spojenou s triumfalistickým očekáváním.

Tento titul nabývá po velikonočních událostech nového rozměru a již není spojen s bojem a násilným vytlačení cizinců, ale je chápán ve svém ontologickém rozměru. Dokladem o univerzálnosti Ježíšovi spasitelské úlohy je vyznání pohanského setníka pod křížem. Ježíš je skutečný Boží Syn, ne jako jiní, kteří se tak nechávají oslovovat, přitom jsou syny pouze lidskými. Tuto skutečnost nelze pochopit, bez Ježíšova utrpení, kříže, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Jeho synovství je univerzální, přináší spásu všem lidem bez rozdílu národnosti, barvy, sociálního stavu, pohlaví. To je mnohem víc, než přinášela lidová očekávání.

Ježíš pro sebe užíval jiný titul. Ten rozebereme v pokračování našeho seriálu, kde se rovněž dotkneme historických realii Ježíšovy doby.

**PROMLUVA SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ
ZE DNE 9. 1. 1956 - ČAS JE POKLAD**

ČÁST: 1

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

Často připomínám, že když se k vám obracím a společně hovoříme s Bohem, naším Pánem, vlastně jen pokračuji nahlas ve své modlitbě. I vy byste měli sytit své duše modlitbou, i když, jako například dnes, k vám budu mluvit o tématu, které na první pohled nevypadá příliš vhodně pro láskyplný dialog, kterým by měl být náš rozhovor s Bohem. Říkám ovšem: na první pohled, protože tématem našeho zamyšlení by mělo být všechno, co se děje s námi i v našem okolí. Budu mluvit o čase, o čase, který plyne. Nechci opakovat známé tvrzení, že o jeden rok více znamená o jeden rok méně... Ani vás nebudu nabádat, abyste se zeptali někoho jiného, co si myslí o plynutí času, protože byste patrně slyšeli odpověď ve stylu: mladost, božský poklad, který odchází, aby se nikdy nevrátil zpět... Samozřejmě nevylučuji, že byste mohli slyšet i jinou úvahu poněkud nadpřirozeného charakteru. Také se nehodlám zdržovat nostalgickým konstatováním, že život je krátký. Nás křesťany by prchavost pozemského života měla vést k lepšímu využívání času a v žádném případě ne ke strachu z našeho Pána, a už vůbec ne k tomu, abychom se dívali na smrt jako na neblahý konec všeho. Jeden rok, který končí s milostí a milosrdenstvím Božím je dalším krokem, který nás přibližuje k nebi, naší pravé vlasti. Když myslím na tuto skutečnost, velmi dobře chápu zvolání svatého Pavla v listě do Korintu: *tempus breve est, jak je krátký náš život na zemi!* V srdci opravdového křesťana znějí tato slova jako výčitka na nedostatek velkorysosti a jako stálá výzva k věrnosti. Opravdu je krátký náš čas, abychom milovali, dávali, činili zadosťučinění. Není proto správné, abychom jím mrhali, ani abychom tento poklad nezodpovědně vyhazovali oknem; neměli bychom promrhat toto období života zde na zemi, které nám Bůh svěřuje. Otevřeme evangelium svatého Matouše (25. kapitola): nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi nevěstě. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Evangelista vypráví, že ty prozíravé dobře využily času. Moudře si opatřily potřebný olej a jsou připraveny, až je někdo upozorní, že už je čas: *Ženich je tady! Jděte mu naproti!* Upraví si své lampy a jdou mu radostně vstříc.

Jednou nastane den, který bude naším dnem posledním, ale který nám nenahání strach, protože pevně důvěřujeme v Boží milost a jsme už od této chvíle připraveni vyjít svému Pánu vstříc s hořícími lampami, velkoryse, rychle, s ohleduplnou láskou. Neboť v nebi nás očekává velká slavnost. Jsme to my, nejdražší bratři, kdo jdeme na svatbu Slova. My, kdo věříme v církev, my, kdo se sytíme Písmem svatým, my, kdo se radujeme, protože církev je spojena s Bohem. prosím vás, abyste se zamysleli nad tím, zda jste na tuto svatbu přišli ve svatebních šatech: zpytujte pečlivě své svědomí. Ujišťuji vás, i sám sebe, že tyto svatební šaty budou utkány z Boží lásky, když s touto láskou budeme vykonávat i ty nejnepatrnější práce. Protože na drobné pozornosti dbají právě zamilovaní, dokonce i při činnosti zdánlivě nedůležité. Ale vraťme se k našemu podobenství. Co dělají ty pošetilé panny? Ty už se teď také snaží, aby se připravily na příchod ženicha: jdou koupit olej. Ale rozhodly se pozdě, a když odešly, přišel ženich a ty připravené panny vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: Pane, pane, otevři nám! Přece něco udělaly, pokusily se o něco... Ale slyšely hlas, který jim tvrdě odpovídá: Neznám vás. Neuměly nebo se nechtěly připravit pečlivě, zapoměly učinit rozumné opatření a obstarat si včas olej. Chyběla jim velkorysost, aby splnily to málo, co jim bylo uloženo. Zbývalo jim ve skutečnosti mnoho hodin, ale nevyužily jich. Zamysleme se vážně nad svým životem. Proč tak často nemůžeme najít těch pár minut, abychom s láskou mohli dokončit práci, kterou máme konat a která je prostředkem našeho posvěcení? Proč zanedbáváme své povinnosti vůči rodině? Proč tolik spěcháme právě ve chvíli, kdy se máme modlit nebo jít na mši svatou? Proč nám chybí klid a vyrovnanost pro plnění povinností našeho stavu, ale krátíme si dlouhou chvíli tím, že hovíme svým osobním choutkám? Můžete mi namítnout: vždyť jsou to maličkosti! Ano, opravdu. Ale tyto maličkosti jsou právě tím olejem, naším olejem, který udržuje živý plamen a rozsvícenou lampu.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ
LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

HYMNUS ADESTO NOBIS, PRINCEPS NOBILIS
ZE SVÁTKU SV. VÁCLAVA DNE 28. 9.

*Stůj při nás, kníže vznešený,
 jehož dnes s věncem vavřínu
 den triumfem tvým zjasněný
 uvedl v nebes otčinu.*

*Nedostals darem jen a cti
 nebeský život, výměnou
 za vlastní krev a království
 jsi získal říši nadhvězdnu.*

*Rozkázala tě usmrtit
 macechy horší matka tvá
 a neváhal tvým vrahem být
 tvůj bratr, horší tyran.*

*Proklál tě v chrámu podlý lhář,
 jak oběť Boží očistnou,
 jež klesá v krvi před oltář,
 kde zmirá na rtech s modlitbou*

*Buď strážcem, kníže, drahých Čech,
 chraň laskavě je v dobách všech.
 Ať jak mír, jež jsi vyprosil,
 tak víru brání ze všech sil.*

*To splň nám, dobrý Otče náš,
 i ty, jenž rovné božství máš,
 i Duchu, který těšíš nás
 a vládneš, Bože, v každý čas. Amen.*

EUCHARISTICKÁ ADORACE	MODLITBA RŮŽENCE
Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mší sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST	SVÁTOST SMÍŘENÍ
Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonocích, křest pak bude uskutečněn o Velikonocích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního příkázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ SŇATEK	SVÁTOST BÍŘMOVÁNÍ
Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH	CÍRKEVNÍ POHŘEB
V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptylu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže

Ve školním roce 2024–2025 se vyučuje od **10. září 2024 !!!**

- 1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
- 2. ročník ZŠ: út 16:35
- 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00
- 4. – 8. ročník ZŠ: čt 16:15
- 9. ročník ZŠ + středoškoláci: pá 15:15

Bližší informace na webových stránkách farnosti nebo e-mailem:

MiladaProvinska@seznam.cz, tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA	HOVORY O VÍŘE	POLEDNÍ ATELIÉR
Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ	MODLITEBNÍ SKUPINA	
Začínáme od října 2024	Setkání: 2. středa v měsíci v 19:00 mimo červenec a srpen	
	ÚKLID KOSTELŮ	
	Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne uklídit kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a vyzdobení Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa
Praha 3, Sladkovského nám.

filiální kostel sv. Anny
Praha 3, ul. Tovačovského

filiální kostel sv. Rocha
Praha 3, Olšanské náměstí

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Cajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

Kontakty:

farář P. ThLic. Vít Uher, ThD.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 8. 2024

výše dluhu (úvěr): Kč 1.969.172,41
sbírka na splácení úvěru – 7/2024: Kč 13.300,-
sbírka na splácení úvěru – 8/2024: Kč 10.945,-
č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

povinná měsíční splátka: Kč 29.324,-

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 374–ZÁŘÍ 2024

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov
farář: P. ThLic. Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.
NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby za energie, nákupy liturgických potřeb a další nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme.